

han faaer Hjælp. Det kan da ikke regnes ham til Last, man kan ikke fordrø en Dre af ham af det, man har udgivet for ham til Læge og Medicin under disse Forhold. Lad os saa paa den anden Side tænke os en 30—40aarig Familiefader, der er stillet saaledes, at han har fra Haanden i Munden; slittige Fødder ere de maaste Allesammen, de have lige til det tørre Brød, naar ingen Ting støder til. Nu have de den Ulykke, at Familieforsørgeren bliver syg og skal have Sygehjælp; og da Familien nu ikke kan rede det Andet ud og skal have nogen Hjælp ved Siden af, saa siger man altsaa i dette Tilfælde — saaledes maa jeg forklare denne Bestemmelse —: ja, hør Du, nu skal Du ikke blot være forpligtet til at tilbagebetale det, din Familie faar i Underhold, men Du skal ogsaa tilbagebetale det. Du selv faar til Læge og Medicin, naar Du senere bliver rask. Vi komme jo derved netop til at ramme dem, der trænge haardest til at hjælpes. Jeg fastslaar, at, hvis det ikke stod der, saa vilde den Familie ligesaa vel komme under det offentlige Fattigvæsen, hvis man fandt det naturligt at faae dem indskrevne der, men staaer dette her, saa skønner jeg ikke rettere end, at man begaar en absolut Uretfærdighed netop paa de Steder, hvor der trænges haardest til Bønhjælp. En Familie staaer maaste saaledes, at den kan hjælpe sig igjennem, endog naar vedkommende Familieforsørger bliver syg, naar blot de kunne faae Doktor og Medicin, Sygepleie eller det, der i det Hele taget efter denne Bestemmelse er fornuddent. En anden Familie kan under lignende Omstændigheder maaste ikke hjælpe sig selv. Saa siger man, at i det første Tilfælde er der ingen Forpligtelse til at betale Læge og Medicin tilbage, men i det andet Tilfælde skal den fattige Familieforsørger ogsaa have Læge og Medicin paa sig med Fattigvæsens-Følger, naar han er bleven rask. Jeg kan ikke forklare mig, at det kan være rigtigt. Der staaer udtrykkelig, at det betragtes ikke som Fattighjælp, medmindre eller „saafremt der ikke“ samtidig nydes Bidrag o. s. v. Jeg kan ikke forklare det anderledes. Jeg søger altsaa nærmere Oplysning hos den ærede Ordfører, og jeg tror ikke, at der gives en Forklaring, der kan bortfortolke den Betragtning, jeg her har fremsat, og derfor haaber jeg, at Udvalget vil stryge denne Mellemfætning til 3die Behandling. Jeg vilde hellere gaa et Skridt videre, men det tør jeg jo ikke. Jeg vil nemlig snarere sige, at den Hjælp, som maatte tilskydes Familien, medens Forsørgeren er syg og skal have Hjælp efter denne Paragraf, ikke skulde betragtes som Fattighjælp, altsaa lige det

Modsatte af, hvad der staaer her. Man sagde, den Gang vi havde Krig: Nu er han udkommanderet; vi vedtage en Lov, hvorefter den Hjælp, Familien skal have i den Tid, ikke er Fattigunderstøttelse — læs Loven af 1864 og de tidligere Love af 1848—1849. Det kunne vi ogsaa sige her, han er bleven Invalid, syg i Fredens Tjeneste; den Tid, han er saaledes fraværende fra sin Virksomhed for Familien, betragtes som gyldig Fraværelsesgrund, og den Hjælp, Familien i dette Tilfælde behøver, betragtes ikke som Fattighjælp. Men saa vidt tør jeg ikke gaa, det vilde føre helt nye Tanker ind, som jeg ikke kan forlange, at Udvalget skal tage op paa dette Stadium eller i det Hele taget komme ind paa. Jeg lægger som sagt saa megen Vægt paa selve Hovedbestemmelsen i Paragrafen, at jeg ikke forlanger Udvidelser, og dog kunde jeg meget snarere forstaa det, thi det var i Virkeligheden i Paragrafens Tankegang. Nogen Følge har den imidlertid ved Slutningspunktumet i dette Forslag, thi der har det den Følge, at Forsørgelsesretten er hvilende; Dernæst er der ogsaa en beslægtet Følge i Bestemmelsen om Refusion. Jeg tør ikke bestemt komme ind derpaa, thi, naar det gjælder visse Regler for, at kun en vis begrændset Betaling kan forlanges refunderet af det, man yder, saa er det muligt, at det er rigtigt, at det refunderes; men jeg frygter noget for — jeg veed, der kan tales baade pro et contra i denne Sag, som for Resten i alle — at der kunde være en Fattigbestyrelse, som vilde sige: Du faar ikke refunderet Mere end 1 Kr. pr. Dag eller saadan Noget og saa lidt Remedier i Sygdomstilfælde og i Tilfælde af Waagtone Tid Mere, men derfor maa Du passe paa, at der ikke gives Mere ud, for at ikke Din egen Kommune skal blive behyrdet, og saa bliver Sygehjælpen og Bleien hverken hugget eller stultet. Jeg tænker mig, at en saadan Fare kunde være til Stede, men paa den anden Side indrømmer jeg, at det er farligt slet ingen Refusionsbestemmelser at have; man kan sige: Vi skulle betale Alt, vi ligge her med en Familie, der har Forsørgelsesret, og det kan volde os Besvær. Jeg tør altsaa ikke stille nogen bestemt Forandring til det første Punktum af sidste Stykke, og det sidste Punktum siger jeg ikke Noget imod. Altsaa jeg sætter Hovedspørgsmaalet, Betydningen for den paagældende Fattige meget høit, og jeg siger, Følgen vil blive, og det glæder jeg mig over, at vi virkelig faae gennemgaaende Fattiglæger og fri Medicin for de Fattige, uden at vi i Pragis komme til, naar en Tid er gaaet, nøie at veie, om Vedkommende kan betale